

Schiller Institut

Nyhedsorientering august-september 2016

TOPMØDER I RUSLAND OG KINA BANER VEJEN FOR VERDENSLANDBROEN

Lars Løkke Rasmussens fremlæggelse af regeringens 2025-plan er endnu en understregning af det ufatteligt lave niveau, dansk politik er faldet ned på. Det er en redningsplan for en skrøbelig Venstre-regering, gennem at forsøge at give partierne, der udgør regeringens parlamentariske grundlag, nogle gode kødben at tygge på, uden at reflektere de virkelige trusler og muligheder, som Danmark og resten af verden står overfor.

Det internationale finansielle system er på vej til total disintegration, med kæmpebanker som Deutsche Bank, Barclays og Credit Suisse, der på grund af deres store beholdninger af tvivlsomt værdisatte derivater er tidsindstillede bomber, der når som helst kan kollapse og trække resten af verdens banker med sig. Første punkt for at sikre Danmarks fremtid må derfor være at fjerne denne akutte trussel ved at indføre en Glass/Steagall-bankopdeling, der kan forhindre, at Danmark (og resten af Europa og USA) kommer i en værre klemme end i 2008, hvor staten måtte garantere samtlige indskud i danske banker og realkreditselskaber – en handling, der kunne have ført til en dansk statsbankerot. Finansverdenen må reorganiseres for at sikre, at almindelige pengeinstitutter, der foretager ind- og udlån, kan overleve, men at spekulanter ikke kan forvente at blive reddet af staten. Samtidig må der tilvejebringes statslige kreditter til at sikre store

infrastrukturprojekter og investering i videnskabeligt og teknologisk fremskridt, der kan skabe sund økonomisk vækst og et grundlag for fremtidig velstand for de kommende generationer.

Det er netop, hvad Kina og Rusland har sat på dagsordenen i forbindelse med Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland, den 2.-3. september, hvor bl.a. Japans statsminister Abe og Sydkoreas præsident Park ventes at deltage sammen med 2400 andre gæster, og ved det efterfølgende G20-topmøde i Hangzhou, Kina, hvor præsident Xi Jinping er vært for et topmøde, der tegner til at blive historisk, fordi Kina vil sætte en ny økonomisk tankegang på dagsordenen. Kina mener, at man må gribe ind over for de ukontrollerede farer i det nuværende finanssystem og samtidigt sætte en global udviklingsdagsorden i gang. Et program i forlængelse af Kinas program for Den Nye Silkevej, der har et tydeligt ophav i Schiller Institutets og LaRouche-bevægelsens fremlagte programmer gennem de seneste fem årtier.

Danmark skal med i det nye, positive paradigme, som Kina og Rusland netop nu repræsenterer, for fredelig sameksistens og økonomisk udvikling i stedet for krig og konfrontation. Det burde være grundlaget for en 2025-plan for Danmark, i stedet for blot at hælde gammel, sur vin på nye flasker.

- formand Tom Gillesberg

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

For Det almene Vel på globalt plan Af Helga Zepp-LaRouche

Følgende er et uddrag af artiklen »Er Tyskland intelligent nok til at gribe chancen med Den nye Silkevej?« der kan læses på www.schillerinstitut.dk/si/?p=14439

27. august 2016 – Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profit-tænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han

Obama er en fiasko – Verden har brug for en ny finansiel arkitektur nu!

Uddrag af en LaRouchePAC leder den 26. august 2016.

Det er det igangværende samarbejde mellem Rusland og Kinas lederskab om et nyt økonomisk system, samt preserende strukturelle ændringer i det globale finansielle system, der er af yderste betydning. Dette er den afgørende flanke for at undgå en atomar verdenskrig og finansielt kaos – resultaterne af Obamas mislykkede præsidentskab – og dette er også det toneangivende diskussionsemne blandt verdens ledere ved de mange internationale topmøder, der skal finde sted i løbet september og oktober måned.

Kinas præsident Xi Jinping har til hensigt at sætte det afgørende spørgsmål om et nyt, globalt, økonomisk og finansielt system på dagsordenen for det kommende G20-topmøde i Hangzhou, Kina. De officielle kinesiske medier, fulgt af russiske top-analytikere, har gjort det klart, at ethvert sådant nyt og funktionsdygtigt system må omfatte USA – hvilket betyder, at USA må opgive sine illusioner om

er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiell arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilslidtes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

at regere en unipolær verden, der ikke længere eksisterer, og begynde at samarbejde med store nationer om et nyt og retfærdigt, økonomisk system.

Dette blev d. 24. august fremhævet i et telegram fra Kinas officielle nyhedsbureau Xinhua, med titlen »Interview: Rusland og Kina bør samarbejde i G20-regi om at tackle udfordringer.« Andrey Kortunov, generaldirektør for det Russiske Råd for Internationale Anliggender, som står i tæt forbindelse med det Russiske Udenrigsministerium, sagde: »Jo længere, disse reformer udskydes, desto højere risiko er der for nye kriser og ustabilitet i verdensøkonomien.« Han tilføjede senere, »Hvis Beijing og Moskva i dag tilbyder deres koncept for stabilitet til det internationale samfund, er det ikke bare tomme ord, men forslag baseret på mange succesfulde erfaringer.« Han bemærkede, at USA kunne være »en kompleks og undertiden uforudsigelig partner«, men ikke desto mindre »bør både Rusland og Kina konsekvent søge fælles fodslag med Washington og undgå kriser, uden at gøre indrømmelser på principielle spørgsmål.«

En reportage i Xinhua på samme dag, også vedrørende G20, angreb »over-afhængighed af pengepolitikken« og fokus på »markeder« i modsætning til »nationer« – på bekost-

ning af en politik, der sigter mod reel, fysisk-økonomisk vækst og er baseret på teknologisk innovation. »Kina vil bruge konferencen til at anspore til dialog mellem udviklede lande og udviklingslande omkring potentialet for at skabe vækst gennem reformer og innovation.«

Wall Street Journal har antydnet, at det var på anmodning af Kina, at den Internationale Betalingsbank (BIS) i en nyligt udsendt rapport advarede om, at der på nuværende tidspunkt ikke er nogen mekanismer på plads, der kan forhindre en eksplosion af den globale, finansielle derivatboble på mere end \$600 billioner, hvis nogen større spiller skulle gå i betalingsstandsning. I noget, der kun kan betegnes som en smertelig underdrivelse, blev Business Insider tvunget til at indrømme, at resultaterne af denne undersøgelse »er lettere skræmmende«, for, hvis det ikke lykkes for derivat-handelhuse at håndtere en krise, så bliver derivater til »u-eksploderede atombomber, der putter sig dybt i det finansielle system«. Wall Street Journal fortsætter med at bemærke, at Kina har placeret de centrale handelshuses sikkerhed »højt på dagsordenen« af G20-topmødet d. 4. – 5. september.

Der er nu en voksende og udbredt opfattelse blandt topembedsmænd i det transatlantiske område, at Europa og USA står på den yderste rand af en finansiell eksplosion, hvis enorme størrelse kun modsvares af deres egen benægtelse af både dens globale konsekvenser og af sammenbruddet af vestlig dominans. Bloomberg rapporterede tirsdag d. 23. august, at Deutsche Bank, Barclays og Credit Suisse sidder på sammenlagt \$102,5 milliarder i »Level-3«-aktiver – dvs. aktiver, som er illikvide, uden markedsværdi, og som ikke kan dumpes i en krise. Economist gav sin ud-

Vi må afslutte den geopolitiske krig mod Yemen med en strategi for fred og udvikling

Følgende er et uddrag af en tale, som Ulf Sandmark, repræsentant for Schiller Instituttet i Sverige, holdt ved en todages konference i London til støtte for det yemenitiske folk imod den anglo-amerikanske-saudiske imperiekrig.

Jeg anser denne konference for at være en milepæl i hjælpen til Yemen for at hævde dets suverænitet, i særdeleshed, fordi konferencen faldt sammen med den overvældende demonstration i Sanaa i går, med 4 millioner deltagere. Jeg er så imponeret af det yemenitiske folks mod, hvor de løber risikoen ved at demonstrere under direkte trussel fra det anglo-amerikanske-saudiske bombardement.

Det var en storslået manifestation af den yemenitiske nations suverænitet under landets nye regeringsråd og valgte parlament. Det, vi ser, er et folk, der har rejst sig for at befri sig selv fra den mest brutale aggression. Med denne demonstration har de allerede gjort sig til et frit folk i deres indre sind.

Yemen kunne nu gå med i den igangværende verdensrevolution, som organiseres af BRIKS-landene med deres voksende antal allierede...

Jeg er her for at være med til at grundlægge en international koalition for at standse krigen imod Yemen. Ideen i det internationale Schiller Institut, er at udbrede måder at virke for freden på, med en politik for økonomisk ud-

gave d. 20. – 26. august overskriften, »Mareridt på Main Street« og advarede om, at det amerikanske boligmarked på \$26 billioner, som ligger til grund for et bjerg af derivater og andre spekulations-værdipapirer, både fra banker, men også uden for banker – atter er klar til at springe i luften.

Med hele Vestens politiske og økonomiske klasse, der i stigende grad er miskrediteret, er den eneste tilbageværende mulighed en omgående genindførelse af en fuld Glass/Steagall-bankopdeling i USA, og en tilsvarende implementering i hele Europa. Glass-Steagall, efterfulgt af en gælds-eftergivelse for udviklingslandene (i overensstemmelse med Alfred Herrhausen politik i 1989), samt udstedelse af langfristet kredit til industriel og videnskabelig udvikling, er blot nogle af de første, uomgængelige skridt hen imod skabelsen af en ny, global, finansiell arkitektur, og udgør forudsætningerne for et nyt, kulturelt paradigme, en ny renaissance for hele menneskeheden.

Grundlaget for en sådan ny global finansiell og økonomisk arkitektur er nu veletableret gennem den voksende integration af Eurasien, der væves sammen gennem samarbejdet i den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO), BRIKS, ASEAN og andre grupperinger. Det er Kinas »Et Bælte, Én Vej«-initiativ baseret på Lyndon og Helga LaRouches oprindelige koncept om den Eurasiske Landbro fra midten af 1990'erne, der er det princip, som denne eurasiske og potentielt globale udvikling har som sin forudsætning.

Som den mexicanske præsident José López Portillo engang sagde: »Det er nu nødvendigt, at verden lytter til de kloge ord fra Lyndon LaRouche!«

vikling. Konstruktionen af Den nye Silkevej er det største fredsprojekt nogensinde, der opbygger freden ved at binde nationer i praksis, rent fysisk med jernbaner, hovedveje, kanaler og alle former for infrastruktur.

Vi vil erstatte de geopolitiske krige med et nyt paradigme for relationer i verden, en multi-polær verden i stedet for den døende verden under anglo-amerikansk dominans og finansbobler. ...

Uden håb findes der ingen fremtid. Med en plan for genopbygningen af Yemen gøres håbet konkret, om virkeliggørelsen af det yemenitiske folks potentialer, dets produktive evner, dets videnskab og dets rige arv. Vi er i kontakt med fremragende kæmpere i Yemen, der gør dette på trods af de anglo-amerikanske-saudiske bombardementer. De har stiftet Yemen-komiteen for Koordinering med BRIKS. Hver tirsdag mødes de modigt ved møder i Sanaa for at studere og udvikle planerne for Yemens genopbygning.

Deres leder, Fouad Al-Ghaffari, sendte en videofilm som en hilsen til Schiller Instituttets konference i Berlin forblot to måneder siden. Videoen demonstrerede det mest bevægende mod og den mest bevægede optimisme med kamp for menneskehedens højeste værdier. Jeg vil gerne afslutte min fremstilling med at dele denne video med jer, der viser hans rapport over, hvad de gør for at mobilisere håb og værdighed i Yemen.

Se Ulf Sandmark og Fouad Al-Ghaffaris taler her:

www.schillerinstitut.dk/si/?p=14378

»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«

En guidet rundtur

Det nedenstående er et udskrift af en video fra LaRouche-PAC fra 29. august 2016. Videoen gør brug af Google Earth til at vise de omtalte udviklingskorridorer på en dynamisk måde. Stillbillederne kan ses på bagsiden, og videoen kan ses her: www.schillerinstitut.dk/si/?p=14429

Introduktion ved Helga Zepp-LaRouche, stifter og præsident for Schiller Institutet:

»I har sikkert hørt om den gamle Silkevej, der via en lang handelsrute forbandt Kina med Europa. Det var en udveksling af silke, porcelæn og bogtrykkerkunsten; men vigtigere end selve varerne var udvekslingen af teknologier. Den gamle Silkevej bragte enorme fordele til alle de lande, der var en del af den; men det var også en udveksling af ideer og skønne kulturer.

I dag tilbyder Kina en Ny Silkevej og en Maritim Silkevej, og der er allerede 60 lande, der samarbejder herom. Kina har i løbet af de seneste 30 år skabt et økonomisk mirakel, der har medført en udvikling, som det tog de fleste industrialiserede lande 150-200 år at opnå. Kina tilbyder denne samme model til alle lande, der ønsker at samarbejde om dette perspektiv. Den Nye Silkevej er baseret på et »win-win«-perspektiv, dvs., at alle lande, der deltager, har lige økonomiske, kulturelle og politiske fordele. Det er en sand idé for at overvinde geopolitik, dette onde, der i det 20. århundrede har forårsaget to verdenskrige. Det tilbyder et perspektiv for et ægte, globalt partnerskab for udvikling, og for, at hele menneskeheden går sammen om menneskehedens fælles mål.

Vi har fremstillet en 370 sider lang rapport, der bærer titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Denne bog bør I læse; den findes allerede på engelsk, på kinesisk og på arabisk, og den vil meget snart blive udgivet på tysk og koreansk, og mange flere sprog vil følge. Kig på denne video og se, hvor let det er at ændre verden til det bedre.«

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen

Da Helga Zepp-LaRouche rejste til Kina i 1996 med et forslag, som hun og hendes mand, Lyndon LaRouche, kaldte den Eurasiske Landbro, ankom hun med en forudsigelse om, at, hvis Europas og Eurasiens nationer ikke rent økonomisk integrerede kontinentets spredte regioner, ville magtfulde økonomiske og politiske kræfter, for at bevare deres overherredømme efter Anden Verdenskrig, udnytte disse underudviklede områders svagheder og destabilisere de store kontinentalmagter, i særdeleshed Rusland og Kina. Tyve år senere, i en verden, hvor systemiske økonomiske kriser og stedfortræderkrige er blevet det nye ’normale’, er det ikke nogen overdrivelse at sige, at vi, som planet, befinder os ved afslutningen af dette efterkrigstidens paradigme.

Der er nu en håndfuld verdensledere, der foreslår et kursskifte, og ved at gøre dette udfordrer de fundamentalt de underliggende aksiomer, der har formet det sidste århundredes globale, økonomiske politik.

Er det i en nations interesse at være den nation, der har

det globale overherredømme på planeten?

Hvis en nations eller en gruppe af nationers forsvarspolitik skaber en mindre sikker planet, virker denne politik så?

Og i hvilken økonomisk interesse er det, at hele befolkninger og deres kontinenter skal forblive fejlernærede og underudviklet?

Den kinesiske præsident Xi Jinpings forslag om et win-win-samarbejde om initiativet for Ét bælte, Én vej, er et tilbud om at ændre dette paradigme og tilbyder alle nationer, frænde såvel som fjende, at erkende, at det er i hinandens gensidige, vitale interesse, at alle nationer udvikler sig økonomisk, kulturelt og spirituelt. Og alt imens flertallet af verdens befolkning har signaleret deres beredvillighed til at forpligte sig til et nyt, win-win-paradigme, så har kineserne ingen illusioner om de implikationer, der er ved at kræve en ny økonomisk verdensorden.

I løbet af de tre år, der er gået, siden Xi Jinping første gang annoncerede strategien med den Eurasiske Landbros Bæltet-og-Vej på Nazarbayev Universitet [i Kasakhstan], har Kina gjort betydelige fremskridt med at bringe europæiske nationer med om bord. Men alt imens en genopbygning af disse handelsruter over land og hav i hele Eurasien på dramatisk vis vil forbedre den globale økonomi, så er dette initiativ imidlertid endnu ikke et globalt initiativ. Der foreligger stadig betydelige geopolitiske forhindringer. For at skabe et ægte, globalt win-win-paradigme må det transatlantiske område erkende sine egne, naturlige interesser i denne nye, økonomiske orden. Men hvad skal der til for at disse nationer ser partnere, hvor de nu kun ser modstandere? Hvem i Vesten deler en vision om menneskehedens fælles mål? Svaret på disse og andre spørgsmål kan findes i den nye *EIR*-rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Lad os foretage en rundtur i denne Verdenslandbro og se, hvordan et ægte, globalt win-win-paradigme kan se ud.

De 65 lande langs med Bæltet-og-Vej (OBOR) tæller 63 % af verdens befolkning, med i alt 4,4 mia. mennesker; men deres produktion udgør kun 29 % af verdens totale produktion. På lignede vis har Kinas BNP overgået halvdelen af alle disse Bælt-og-Vej landes sammenlagte BNP, hvilket betyder, at, hvis det blev korrekt koordineret, så vil den kinesiske økonomis økonomiske drivkraft frigøre det potentiale, der nu ligger uudnyttet hen, langs med ruten for Ét bælte, Én vej.

Integrationen af Europa og Afrika

Det europæiske kontinent associeres generelt med en høj levestandard, et udstrakt transportnetværk med veje, vandveje og jernbaner, rigelig elektricitet og en rig historie – og en afgørende del af denne rige historie var engang et højdepunkt af handel med den gamle Silkevej.

Men på hvilken bekostning opnåede og bevarede Europa denne levestandard – og for hvilken pris vil Europa forsvare den? Har Europas og dets allieredes økonomiske overherredømme undermineret andres tryghed, og herigennem nu kompromitteret deres egen? Migrationen i dag

af over en million flygtninge fra Mellemøsten og Nordafrika til Europa viser uden for enhver tvivl, at svaret er ja.

Og alt imens de omstændigheder, som disse flygtninge flygter for, hastigt forværres, så forværres de ligeledes i Europa. Siden afslutningen af den Kolde Krig har Europas loyalitet over for City of London og Wall Street saboteret dets egen evne til at opretholde dets egen levestandard. I dag lider Europa under en skyhøj ungdomsarbejdsløshed og en kronisk statsgælds- og nedskæringskrise, som tilsammen skaber grobund for ekstremistiske politiske organisationer og får den europæiske enheds facade til at krakelere.

Som Kina i øjeblikket er i færd med at demonstrere gennem sit initiativ med Ét bælte, Én vej, så er én af de bedste investeringer, et land kan foretage til fordel for sin sikkerhed og fremgang den, at sikre sine naboers sikkerhed og fremgang. Det er også tilfældet i Europa. Den største forbedring for Europa vil være en koordineret udvikling af Afrika og Mellemøsten med det europæiske kontinent.

To hovedpunkter i Verdenslandbroens integration af Europa og Afrika er 1) en omfattende plan for at opgradere Grækenland og Balkanlandene med et netværk af transportveje, elektricitet og vandveje ved at bruge dets geostrategiske placering i det østlige Middelhav til at blive en aktiv port mellem Eurasien i nord og Afrika og Sydvestasien mod syd.

2) For det andet, at færdiggøre den manglende forbindelse mellem de to kontinenter ved Gibraltarstrædet gennem en 25 mil lang tunnel, der forbinder Spanien og Marokko. Her vil Spanien, der allerede er førende inden for højhastighedstog, ikke længere befinde sig i »udkanten« af Europa, men vil blive et omdrejningspunkt, et nav, for en mangfoldighed af kulturer og økonomisk udveksling.

Integrationen af Afrika

I dette nye paradigme har Afrika brug for allierede, ikke NGO’er. De ønsker at få adgang til rigelig, billig elektricitet, ikke »tilpassede teknologier«. I dette nye paradigme må Afrika ses som det rige, men under-udnyttede kontinent, det er, og ikke som en byrde eller et sted, man sender nødhjælp til, som mange generelt tænker i dag.

Kontinentets enorme potentiale kan frigøres ved hjælp af nogle få hovedprojekter. For det første, Transaqua-projektet. Dette projekt ville omdirigere 5 %, eller 100.000 m³ ferskvand om året fra Congo-floden til Tchadsøen. En genopfyldning af søen vil give Centralafrika vandkraftværker, kunstvanding til landbrug og transportvandveje og vil afhjælpe landets nuværende tilstand som et indlandsområde.

Et yderligere projekt, der blev udtænkt for over et århundrede siden, er en specifik jernbanelinje, der løber fra Dakar, Senegal, på Atlanterhavskysten, tværs over kontinentet til Port Sudan ved det Røde Hav. Hovedlinjen går igennem Senegal, Mali, Niger, Tchad og Sudan og forbinder det Indiske Ocean og Atlanterhavet. I alt et 14.000 km langt jernbanenet.

Et tredje projekt, foreslået af den egyptiske ingeniør Ayman Racheed, er Afrika-passet – med to udviklingskorridorer, der integrerer kontinentets vand- og transportpotentiale. Afrika-passet forbinder Great Lake-nationernes landbrugsproduktion til moderne veje og højhastighedsjernba-

august-september 2016

ner, der fører til en stor, moderne havn ved Sidi Barrani nær den libysk/egyptiske grænse. Denne for længst tiltrængte forbindelse skaber en eksporthavn for landbrugsprodukter, der nu går til spilde på grund af manglende adgang til markeder og oplagingsfaciliteter. Dernæst forbindes Somalia og Etiopien til denne rute, og sluttelig kan denne kontinentale korridor forbindes til Asien. Afrika-passet danner også rammen om en 3800 km lang kunstvandingskanal, der løber fra det østcongolesiske højland, mod nord gennem den Centralafrikanske Republik, Syd- og Nordsudan og ind i Egypten, for at opfylde Qattara-sænkningen vest for Kairo.

Egyptens succes og fremgang er ikke alene af afgørende betydning for Afrika, men også for Mellemøsten. Disse to områder i verden har lidt aller mest under det nuværende paradigme, og de har mest at vinde ved et nyt.

Udviklingen af Mellemøsten

Hussein Askari: »Alle fordelene ved dette område er blevet forvandlet til ulemper, fordi det er blevet centrum for global konflikt og stedfortræderkrige.«

Hussein Askari, en mangeårig medarbejder til Lyndon og Helga LaRouche, oversatte *EIR*-rapporten til arabisk og rejste til Egypten for at være med ved rapportens udgivelse i marts måned 2016.

»Dette område er unikt; der findes intet andet sted på jorden, der har dette områdes unikke karakteristika. Det ligger mellem tre kontinenter; det har mere end to tredjedele af verdens olie- og gasreserver, men, hvad der er vigtigere, så har det mere end 450 mio. mennesker, og de fleste af dem er under tredive år gamle. Så de har hele fremtiden for sig.«

En af den Nye Silkevejs hovedruter går igennem Centralasien og Iran, gennem Tyrkiet og ind i Europa. Sidegrene til denne rute er allerede under overvejelse, inklusive iranske planer om at forlænge en jernbanelinje mod vest til Bagdad og derfra videre langs floderne Tigris og Eufrat til Syrien. Jernbanelinjen langs Eufrat kan opkobles til den Maritime Silkevej gennem den Persiske Golf og Basra Havn i det sydlige Irak, og mod nordvest til Deir ez-Zor, Raqqqa og den antikke handelsby Aleppo.

Denne rute, der bygges i samarbejde med Irak, vil være et stort skridt hen imod regional integration, og en udviklingskorridor mellem den Persiske Golf, det Arabiske Hav og det Indiske Ocean, med det østlige Middelhav og Sydeuropa.

En jernbaneforbindelse til Teheran vil også give Syrien adgang til området omkring det Kaspiske Hav og vil blive sammenflettet med det nye Chabahar-havneprojekt, en fælles iransk-russisk-indisk økonomisk korridor fra Indien over hav til Chabahar-havnen i Iran og mod nord via jernbane ind i Centralasien og videre til Rusland.

Stabiliseringen af dette område på planeten vil stabilisere verden som helhed. Herfra er den potentielle integration med verden via land og hav enorm.

Integrationen af Sydøstasien

Kina vil, gennem et forslag om reel udvikling, og ikke blot hjælp, til sine sydlige naboer i Sydøstasien, sætte sit eget win-win-samarbejde på en prøve. Kina har tilbudt at forlænge sit imponerende højhastighedsnet mod syd og

Schiller Institutet 5

Det Nordamerikanske Vand- og Elektricitetsprojekt ses med blå.

hermed integrere Sydøstasiens store befolkninger i Ét bælte, Én vej-korridoren. Byggeriet af den længe planlagte Kunming-Singapore jernbanekorridor¹ skrider nu frem, for en stor dels vedkommende takket være Kinas bidrag til finansiering og byggeri. Den midterste linje vil krydse Laos og Thailand, før den løber sydover til Malaysias hovedstad Kuala Lumpur. Den østlige linje vil løbe gennem Vietnam og Kambodja, før de mødes i Bangkok.

Sydøstasiens maritime korridorer er langt mere travle end de dårligt vedligeholdte ruter over land. Næsten en fjerdedel af verdens handelsvarer passerer gennem det snævre Malaccastræde, hovedsejlruten mellem det Indiske Ocean og Stillehavet. Med selv en kortsigtet vækstprognose for området, der viser maksimal mættelse og sammenstuvning med fare for sikkerheden, overvejer man nu alternative ruter som en del af Ét bælte, én vej-initiativets Maritime Silkevej. En af disse ruter, som Lyndon og Helga LaRouche, såvel som også lokale regeringer i hele området, længe har været fortalere for, og som præsenteres i EIR-rapporten, er Kra-kanalen.

Ikke alene ville byggeriet og driften af kanalen skabe en dramatisk og vedvarende opgradering af Thailands økonomi på grund af kanalens strategiske beliggenhed, men denne enkle, 30 mil lange vandvej ville også styrke verdenshandelens generelle effektivitet.

Den Nye Silkevej byder de amerikanske kontinenter velkommen

Som en del af det transatlantiske område associeres også USA med en høj levestandard. Den amerikanske øko-

¹ <http://www.dw.com/en/chinas-high-speed-rail-plans-for-asia-inch-closer/a-19217479>

nomi – og USA's befolkning – har betalt en høj pris for dette efterkrigstidens herskende paradigme, der domineres af Wall Street. Med skrotningen af landets agro-industrielle sektor til fordel for finansielle industrier og tjenesteydelser, med et løfte om, at dette ville skabe en »mere konkurrencedygtig« økonomi, er de højtlojnnede specialarbejderjobs blevet outsourcet til billigere markeder udenlands, der ikke giver deres arbejdere en løn, de kan leve af. Denne defekte version af globalisering sænkede Amerikas produktivitet generelt, forøgede fattigdomsraten i hele denne verdensdel og indbød for milliarder af dollars illegale pengestrømme fra den globale narkohandel, som endnu i dag repræsenterer en signifikant portion af den vestlige banksektors pengebeholdning.

Efter krisen i 2007-08, da det transatlantiske finanssystems bankerot ikke længere kunne skjules og havde behov for en nød-bankredningspakke (bail-out), er der imidlertid ikke blevet gennemført nogen strukturreformer i det vestlige, finansielle etablissement, hvilket således har udsat vesten – og resten af verden – for en risiko for en endnu større krise.

Det er intet under, at Kina, Rusland og andre fremvoksende økonomier i de senere år er begyndt at skabe nye finansielle institutioner, baseret på et koncept om win-

win-relationer blandt nationerne og skabt for at fremme økonomisk udvikling og handel for alle deltagerne, i stedet for at bevare nogle enkeltes herredømme. I stedet for de ekskluderende amerikanske handelsaftaler, såsom Trans Pacific Partnership (TTP), har Kina udstrakt en invitation til USA og resten af Amerika til at slutte sig til dem om etableringen af en ny æra med global, økonomisk udvikling.

Men kan USA forestille sig en verden, hvor det ikke længere er den eneste supermagt og i stedet deler dette ansvar med andre nationer, hvorved de opnår mere sammen, i stedet for at sætte en nation op imod en anden?

Potentialet for USA's deltagelse i det Nye Silkevejsprogram er enormt. Et hovedprojekt, der præsenteres i EIR's Nye Silkevejsrapport, forbinder endelig det eurasiske kontinent med Nordamerika via Beringstrædet. En forbindelse over Beringstrædet skaber den nødvendige symmetri, der gør Ét bælte, én vej-strategien til en global strategi, og som ville transformere de to kontinenter på samme måde, som den gamle Silkevej åbnede Asien for Europa.

Forestil jer, at I stiger om bord på et magnet-svævetog

i Paris' eller Berlins centrum og rejser med 250 mil i timen tværs over Sibiriens stepper, gennem en tunnel under Beringstrædet og kommer ud på den anden side i Alaska, på vej til Manhattan. En aflægger af fragt- og passagerjernbanen fra Eurasien, der løber nord-syd fra Alaska til de underliggende 48 stater, er byggeriet af det længe ventede Nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA), et kontinentalt vandstyringssystem fra Apollo-æraen, der omdirigerer overskuds-ferskvand fra Alaska og Canada mod syd til at anvendes i det tørre, sydvestlige USA.

Og alt imens den gennemsnitlige amerikaner vil fortælle dig, at disse projekter er umulige, så bygger den gennemsnitlige kineser dem i dag. I løbet af det seneste årti har Kina – der i størrelse er sammenligneligt med USA – bygget over 11.000 miles højhastighedsjernbaner og søger at tredoble dette tal frem til 2020. På samme måde er Kinas Tre Slugters Dæmning og Syd-Nord-vandprojekterne nogle af de største vandinfrastrukturprojekter, der nogen sinde er iværksat.

I et nyt win-win-paradigme er store infrastrukturinvesteringer det nye normale – overalt.

Inspireret af Suezkanalprojektet, der for nylig er blevet færdigt i Egypten, og af løftet om integrering med det nye paradigme for Ét bælte, én vej og BRIKS-nationerne, er endnu et projekt, der præsenteres i Verdenslandbro-rapporten, nu i gang: den nicaraguanske regering har vundet en kamp op ad bakke om at bygge en 173 mil lang inter-oceanisk kanal tværs

over landet, der således skaber en gennemsejlingsrute for nogle af verdens største containerskibe, der i øjeblikket ikke kan sejle igennem Panama-kanalen.

Et gen-vitaliseret nordamerikansk vand- og jernbanesystem ville være ufuldstændigt uden en integrering ind i Central- og Sydamerika. Planer for en øst-vest transkontinental jernbanelinje fra Brasilien til Peru er allerede i gang, med kinesisk investering. I et globalt, økonomisk paradigme, der er gearret hen imod økonomisk integration og udvikling, kunne Sydamerika udvikle det 21. århundredes jernbanenet, der dækker hele kontinentet.

Der er stadig mange mennesker, der siger, at denne vision blot er en drøm – at det er umuligt. De nationer, hvor nutidens stormagter kæmper mod hinanden i geopolitiske stedfortræderkrige, såsom Yemen og Syrien, vil imidlertid fortælle dig, at det er det *nuværende* paradigme, der er umuligt og ikke kan fortsætte.

Opførelsen af Verdenslandbroen ville betyde en økonomisk og kulturel renæssance for planeten, et nyt paradigme for menneskeheden. Projekterne og de økonomiske hovedkoncepter, der præsenteres i denne rapport, er i sandhed det udkast, ud fra hvilket førende regeringer i hele verden arbejder; udfordringen består nu i at bringe USA tilbage til sine rødder og transformere det til en magtfuld allieret for denne nye, økonomiske orden.

Schiller Instituttet deltog i konference i Hillerød for kinesiske eksperter i Europa

Den 18. – 20. august fandt den 8. årlige konference for Forbundet for Sammenslutninger af Kinesiske Eksperter i Europa (FCPAE) i Danmark sted, med titlen »Nye muligheder for kinesisk-europæisk samarbejde – inkl. initiativet for 'Ét bælte, Én vej'«.

Der var 450 deltagere, med kinesiske eksperter, der arbejder i Europa, danske, europæiske og kinesiske regeringsfolk, firmarepræsentanter, studenter og akademikere.

Schiller Instituttets delegation havde livlige diskussioner hele dagen med deltagerne, og fik kontaktinformation fra mange personer fra Kina, Danmark, Sverige, Tyskland, Belgien, Frankrig og UK. De var meget interesseret, da de hørte, at vi mobiliserer for at få Europa og USA til at arbejde tæt sammen med Kina om bygningen af projektet for 'Ét Bælte, Én Vej', og for at udvide dette til en økonomisk udviklingsstrategi for Verdenslandbroen i stedet for at forsvare det døende, transatlantiske system og konfrontation og krig med Kina og Rusland. Helga Zepp-LaRouches tale ved Tænk 20-topmødet i Beijing (inden G20-topmødet) og reklamemateriale for Verdenslandbro-rapporten blev delt ud på kinesisk, dansk og engelsk. Dette vil blive fulgt op af en rekruttering af alle til at blive ambassadører for det nye paradigme i Europa.

Konferencen blev også arrangeret af Sammenslutningen af Kinesiske Eksperter i Danmark (ACED), med co-sponsoring fra det Danske Udenrigsministeriums departement Investeringer i Danmark, Konfucius-erhvervsinstituttet i København, Hillerød kommune, og Københavns investeringsdepartement.

På den kinesiske side sagde den kinesiske ambassadør til

Danmark, H.E. hr. Biwei Liu, at, konfronteret med den sløve verdensøkonomi præsenterer det afgørende initiativ med 'Ét bælte, Én vej' (OBOR), med win-win-samarbejde, en ny mulighed for at revitalisere Eurasien. Det er meget betydningsfuldt for Kina og Europa at bygge OBOR i fællesskab. Han talte om væksten i de dansk-kinesiske økonomiske relationer, og at OBOR vil betyde endnu flere muligheder for samarbejde.

Udstrakte danske relationer med Kina tjener som en livline for det nye paradigme, selv, mens Danmark fortsat støtter sanktioner imod Rusland. Dette kom til udtryk gennem deltagelsen af højtplacerede danskere, inklusive videohilsen fra den danske udenrigsminister, der var i Argentina, og kronprins Frederik fra Brasilien, så vel som fra chefen for Handelsrådet ved Udenrigsministeriet, der havde været general-konsul i Shanghai, samt lokalvalgte repræsentanter.

Danmark er det eneste land, der har haft en ubrudt diplomatisk tilstedeværelse i Kina siden 1908 og som var et af de første lande, der anerkendte Folkerepublikken Kina i 1950, og i 2008 blev et strategisk partnerskab etableret. Der er nu 500 danske selskaber i Kina, og 100 kinesiske selskaber i Danmark. Førende danske selskaber, der er involveret i Kina, præsenterede deres erfaring.

Der var også en interessant præsentation om det Kinesisk-danske Universitetscenter i Beijing, et fælles forsknings- og uddannelsesprojekt mellem otte danske universiteter, det Danske Ministerium for Højere Uddannelse og Videnskab, det Kinesiske Universitet ved det Kinesiske Videnskabsakademi, samt det Kinesiske Forskningsinstitut ved det Kinesiske Videnskabsakademi.

Konferencen vil være med til at forøge de kinesisk-europæiske relationer og Schiller Instituttets kampagne for et nyt paradigme, som Danmark bør være en del af.

»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« En guidet rundtur

Se videoen her: www.schillerinstitut.dk/si/?p=14429

Helga Zepp-LaRouche introducerer en dynamisk Google Earth-version af Den nye Silkevej/Verdenslandbroen. Kina og Rusland står i spidsen for en lang række nationer, der er i gang med at bygge en ny, økonomisk verdensorden, som Danmark kunne vælge at blive en del af.

De viste, foreslåede hovedlinjer er ikke bare magnettogets-/højhastighedsbaner, men »udviklingskorridorer«. De er ikke blot økonomiske blodårer, men kulturelle, videnskabelige og sociale udvekslingsforbindelser. Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, og G20-mødet i Hangzhou, kan blive afgørende for at realisere projekterne.

